

[Rimstad.]

bogligbyggeriet og på den tilbageholdenhed med hensyn til byggeinitiativet, som man fra privat side ganske rigtigt udviser. Man er simpelt hen bange for regeringen, bange for, at den skal favorisere det sociale byggeri gennem en kunstig rentessenkning alene beregnet for denne favorit, og bange for den meget svingende økonomiske politik, der i det ene øjeblik opererer med kreditstramning med mulighed for rentenedsættelse og i det næste med kreditlempelser og skærpelse af finanspolitikken, som begge virker renteforøgende. Man mangler kort sagt i byggekredse ligesom i politiske kredse tillid til en fast linje i regeringens økonomiske politik.

Det er mangelen på denne faste linje, der er baggrunden for først og fremmest det radikale venstres og nu også det liberale venstres muligheder for at presse regeringen for kortsigtede indrømmelser. En sådan, jeg kunne i dag fristes til at sige piratpolitik kan selvfølgelig kun blive til lapperier på den økonomiske politik. Jeg tror for resten, at det er socialdemokratiets næstformand, hr. Hans Rasmussen, der først har brugt ordet lapperi om de ved forliget opnåede resultater. Men det er ikke lapperier, vi har brug for i vort samfunds nuværende økonomiske situation, som er dårligere, end de fleste vist tænker sig. Vi har et stort valutaunderskud, vi har alt for stærkt stigende priser og lønninger. Vi må i 1966 måske imøde se en svækkelse af konjunkturerne, som meget vel kan udarte sig til noget værre i 1967, hvis vi ikke snart besinder os på at pleje vor konkurrenceevne over for udlandet dels gennem en fornuftig rentepolitik med støtte til den private opsparring og dels ved at undlade alle socialistiske eksperimenter på afskrivnings- og investeringsfronterne.

Af det, jeg her har sagt, vil det fremgå, at mit parti ikke har nogen tillid til, at den nuværende regering er i stand til at tage tilstrækkeligt reb i sejlene til at kunne klare et økonomisk uvejr. Jeg erindrer her om den højtærede finansministers udtalelse i forbindelse med finanslovforslagets fremsættelse. Ministeren sagde, at væksten i de offentlige udgifter i henhold til forslaget bliver stærkere end den forøgelse, der kan ventes i den samlede produktion. Trods denne erkendelse og trods vort store valuta-

underskud i 1965, trods statens forøgede drifts- og anlægsbudget og trods samfundets stærkt forøgede private forbrug synes regeringen tilsyneladende stadig at befinde sig i lykkelig uvidenhed om, at vi alle samfundsmæssigt set lever over evne. I hvert fald gør den intet dér, hvor det må synes mest ligetil at begynde, nemlig med en reduktion af statens udgifter. Den synes derimod — det viser de forslag, vi drøfter i dag — at være meget villig til at stikke hænderne i borgernes lommer for at dæmpe et privat forbrug, som den selv gennem sin løn- og pristalspolitik har været den første til at åbne mulighederne for. Det er denne, synes vi, meget kortsynede politik, som mit parti ikke kan sanktionere, og af den konservative ordførers tale kunne man forstå, at heller ikke de konservative ønskede at tage noget medansvar.

Anderledes stiller det sig øjensynligt hos venstre, som med sin tilslutning til disse forslag går ind som garant for regeringens efter vor opfattelse meget letsindige overevne-politik. Vi har naturligvis i mit parti bemærket os udtalelser i dagspressen efter det indgåede økonomiske forlig, udtalelser, hvori det ærede medlem hr. Poul Hartling siger meget interessante ting. For det første hævder han, at der ved denne lejlighed ingen muligheder var for et regeringskifte, fordi regeringen havde sikret sig et andet flertal til gennemførelsen af et andet og dårligere økonomisk forlig end det, han selv var med til at slutte. Jeg tvivler på, at dette er rigtigt. Hvis et sådant alternativt flertal også havde omfattet de radikale, skulle disse nok have sørget for, at forliget nogenlunde kom til at se ud som det, hr. Poul Hartling gik ind for; for det forlig var jo næsten helt og fuldt et radikalt forlig, som venstre blot lagde stemmer til. Og var det alternative flertal kommet til verden som et rent socialistisk flertal, omfattende også liberalt centrum, ja, så kunne den borgerlige opposition have gratuleret sig selv, for så var i hvert fald regeringen Krag's muligheder forbi senest ved næste ordinære valg.

Men i øvrigt er det jo på ingen måde givet, at den højtærede statsminister ikke selv havde valgt at gå nu. Hr. Poul Hartling må vide dette, for han har da flere gange i dagspressen kunnet læse, at socialdemo-